

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Рени Ковачка Въззивно търговско дело № 20221001000263 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 261546/26.11.2021год., постановено по т.д.№ 1508/2020год. по описа на СГС „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ЕАД“ е осъдено на основание чл. 327, ал.1 от ТЗ да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение на онкология“ ЕАД сума в размер на 85 527.15 лева , представляваща дължима цена за предоставени услуги по договор № Д1-16/20.06.2013 год. и издадени фактури ,ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на подаване на исковата молба - 10.08.2020 год. до окончателното плащане като е отхвърлен иска за главница за разликата до пълния предявен размер от 153 477.29 лева и за периода от 01.01.2017 год. до 10.08.2017 год. като погасен по давност.

Със същото решение и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ЕАД“ е осъдено да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение на онкология“ ЕАД сума в размер на 20 655.64 лева , представляваща законна лихва за забава върху присъдената главница за периода от 10.08.2017год. до 10.08.2020год. като е отхвърлен иска за разликата до пълния предявен размер от 45 425.84 лева като погасен по давност.

С решението и на основание чл. 78, ал.1 от ГПК „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ЕАД“ е осъдено да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение на онкология“ ЕАД разноси по делото в размер на 8 704.89 лева и съответно „Университетска специализирана болница за активно лечение на онкология“ ЕАД да заплати на „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ЕАД“ разноси по делото в размер на 233.08лева.

В частта на решението, с която са уважени предявените от „Университетска специализирана болница за активно лечение на онкология“ ЕАД искове е подадена въззивна жалба от „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ЕАД“. В тази си част първоинстанционното решение се обжалва като неправилно и незаконосъобразно като постановено в противоречие на материалния закон и събраните по делото доказателства и се прави искане да бъде отменено и постановено ново за отхвърляне на предявените искове, ведно с

произтичащите от това последици. Във въззивната жалба се поддържа ,че решението е постановено в противоречие на разпоредбата на чл.116, б. „А“ от ЗЗД и чл.235, ал.1 и ал.2 от ТЗ , доколкото в него е прието че сумите по процесните фактури за периода от 01.05.2016год. до 31.12.2016год. са дължими и не са погасени по давност към датата на предявяване на иска. В тази връзка се поддържа ,че с потвърдително писмо № 616 от 17.03.2017год. СБАЛХЗ ЕАД не е извършило признание на дължимите суми по фактурите и не е налице признание на дълга, годно да прекъсне давността както е приел първоинстанционния съд. Поддържа се също така , че потвърдителното писмо не е подписано от изпълнителния директор на дружеството , а от главния му счетоводител , поради което не би могло да се приеме , че изхожда от него. Главният счетоводител на болницата никога не бил упълномощаван да представлява дружеството, нито да извършва признание на негови задължения, поради което процесното потвърдително писмо не е обвързвало „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД и не можело да се тълкува като признание на задължения по чл.116, б. „а“ от ЗЗД. Счита се ,че решението за дължимостта на сумите по процесните фактури се основавало на неподписан документ – „Справка за контрагент за синтетична сметка / подсметка/ с дата за работа 31.12.2016год.“, която не е и приложение към потвърдителното писмо както бил приел съда. Сочи се ,че първоинстанционният съд се бил позовал на този документ, въпреки възражението за допускането му като доказателство по делото и липсата на подпис върху него.

В подаден писмен отговор „ Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД са изложени доводи за неоснователност на подадената въззивна жалба. Определя като правилни изводите на първоинстанционния съд че потвърдително писмо с изх.№ 616/17.03.2017год. представлява едностранно изявление по см. на чл.44 от ЗЗД, което е с последици по чл. 116, б.„ а“ от ЗЗД, предвид липсата на противопоставяне от страна на представляващия веднага след узнаването му- чл. 301 от ТЗ. Поддържа се ,че давността е прекъсната и с вписването на дълга в справките декларации на търговеца по ЗДДС и ползването на данъчен кредит. Изразява се становище ,че не било вярно , че потвърдителното писмо било подписано единствено от Главния счетоводител, като се твърди ,че върху него фигурира и втори подпис-на изпълнителния директор на дружеството по –това време- проф. д-р Г. М.. Твърди , че главният счетоводител е бил упълномощен от изпълнителния директор да извърши потвърждение на разчетите към 31.12.2016год. и това било видно от резолюция на проф. М. , поставена върху писмо с негов вх.№ 129/15.02.2017год. и изх.№ 06-00-74/15.02.2017год. Счита ,че признание на дълга съставлява и включването на процесните фактури в дневниците за покупки и в справките-декларации по ЗДДС и ползването на данъчен кредит , което съгласно съдебната практика съставлявало прекъсване на давността, доколкото съставлявало недвусмислено изявление за задължението към кредитора пред държавен орган. Поддържа се , че вземанията на СБАЛХЗ не били периодични , както бил приел първоинстанционния съд ,поради което не се погасявали с кратката 3 годишна давност, а с общата 5-годишна давност. Исковата претенция не била обвързано с договор, вземанията произтичали от отделни фактури, а не от договорни отношения , поради което била приложима нормата на чл.110 от ЗЗД и съответно дори и да се приеме , че потвърдителното писмо не съставлява признание по смисъла на чл.116, б.„а“ от ЗЗД, то да се приеме , че вземанията по процесните фактури не са погасени по давност поради приложимостта към тях на чл. 110 от ЗЗД.

Срещу решението, но в отхвърлителната му част, е подадена въззивна жалба от „ Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД. В жалбата се твърди ,че в обжалваната му част решението е неправилно поради допуснато нарушение на материалния закон, нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост/по отношение на размера на присъдената неустойка по чл.86 от ЗЗД/ и се прави искане в тази си част решението да бъде отменено и постановено ново за уважаване на исковите претенции в пълния си предявен размер. Счита се за неправилен извода на съда , че вземанията по процесните фактури са периодични и се погасяват с кратката 30 годишна давност и се излагат доводи за това ,че се погасяват с 5-годишната давност по чл.110 от ЗЗД. В тази връзка се сочи ,че исковата претенция не е обвързана с договор и че произтича от процесните фактури. Неправилен бил и извода на съда ,че липсвали доказателства за прекъсване на давността за периода от 01.01.2017год. до 10.08.2017год.Такива доказателства били налични по делото , а именно- потвърдително писмо от 20.02.2019год., с което ответникът- „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД бил потвърдил задълженията си към жалбоподателя към 31.12.2018год. в размер на 1 050 204.23лева, както и Годишен доклад за дейността и ГФО за

2017год., обявен в ТРРЮЛНЦ, където на стр. 46, т.7 било посочено задължение към жалбоподателя в размер на 922 000лева към 31.12.2017год. Тези доказателства съставлявали според жалбоподателя извънсъдебно признание на ответника в първоинстанционното производство по с. на ч. 116, б. "А" от ЗЗД, което не било съобразено от първоинстанционния съд. В жалбата се твърди и наличие на грешка в изчисленията относно размера на лихвата по чл. 86 от ЗЗД, довела до присъждане на лихва в по-малък размер от действително дължащия се. При уважаване на жалбата и присъждане на исковите претенции в пълния им предявен размер се претендира присъждане и на разноски и за двете съдебни инстанции.

В подаден писмен отговор от „ Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД се излагат доводи за неоснователност на въззивната жалба на УСБАЛО ЕАД и се прави искане за нейното отхвърляне. Изложените доводи са идентични за изложените такива в подадената от него въззивна жалба и касаят правното значение на потвърдителното писмо . В допълнение са изложени доводи за това ,че и за периода от 20.06.2016год. до 31.12.2017год. страните са били обвързани от разпоредбите на сключения между тях Договор № Д1-16/20.06.2013год., поради което за вземанията за периода от 01.01.2017год.- 10.08.2017год. имат периодичен характер и се погасяват с кратката 3-годишна давност. Поддържано е, че давността за горесцитирания период не била прекъсната, поради наличието на счетоводни записвания в счетоводството на СБАЛХЗ ЕАД , включително в ГФО от 2018год. и потвърдително писмо от 2019год. При отхвърляне на жалбата се претендират разноски.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са дадените указания по тълкуването и приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г по т.д. №1/2013г на ОСГТК- т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно, но недопустимо тъй като е постановено по непредявен иск. Съображенията на съда за това са следните :

СГС е бил сезиран с искова молба, подадена от „ Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД срещу „ Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД за главници по 109 броя фактури , описани в приложение № 1 към исковата молба на обща стойност т 153 477.29 лева , представляваща сбор от главници по 109 фактури , описани в приложение № 1 към исковата молба и мораторна лихва върху всяка една от главниците по 109-те фактури за тригодишен период назад от датата на предявяване на исковата молба , така както е конкретизирано в справка към молба вх.№ 261551/17.09.2020год в общ размер на 45 425.84 лева , , ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В исковата молба се твърди, че между двете лечебни заведения бил сключен договор рег. № Д1-16/20.06.2013год. за междуболнично сътрудничество за предоставяне на немедицински услуги , изменен със Споразумение № Д1-3#2/31.12.2015год. със срок на действие до 01.05.2016год., съгласно който двете лечебни заведения се били договорили съвместно да заплащат консумативите и други разходи за общо ползваната от тях болнична сграда, а именно разходи за електрическа енергия , за студена вода и за топлоенергия, разходи за абонаментна поддръжка и сервиз на асансьори /5 на брой/ , разходи за извозване на битови отпадъци, разходи за охрана на прилежащия сграден фонд и разходи за наем и поддръжка на изтривалки, както и СБАЛПО „ ЕАД да заплаща на ищеца и ползвания кислород от централната кислородна инсталация. В исковата молба е посочено че необходимостта от съвместно заплащане на консумативите произтичала от общото ползване на една болнична сграда като ищецът като титуляр на партидите и възложител по договорите първо заплащал разходите на доставчиците, които в последствие следвало да му се възстановят в размерите и по начина и в сроковете посочен в договора от ответната болница. Сочи се , че след изтичане на договора страните не са сключили нов, но са продължили да разделят по договорения начин консумативните разходи по експлоатацията на сградата , ответникът продължил да приема фактурите на ищеца , да ги осчетоводява в счетоводството си. Така се случило и през периода от 01.05.2016год. до

30.12.2017год., през който ищецът издал 109 фактури-процесните такива на обща стойност 153 477.29 лева , които въпреки приемането и осчетоводяването им не били заплатени от ответната болница в срока по чл.303а, ал.3 от ТЗ. Сочи се, че дължимата сума не била заплатена въпреки отправените неколkokратни покани за доброволно изпълнение, въпреки че с потвърдително писмо изх.№ 616/17.03.2017год. от ответника, с което бил декларирал, че потвърждава за свои задължения към ищеца към 31.12.2016год. в размер на 841 561.58 лева, към което потвърдително писмо имало детайлна справка за периода от 01.01.2015год. - 31.12.2016год. че част от процесните фактури са получени от ответника и са надлежно отразени в счетоводството му, а последното съставлявало признание за задължението и неговото съществуване. Тъй като задължението по фактурите не било пратено в срок, то върху главниците се дължала и законна лихва от датата на нейния падеж до датата на изтичане на 3-годишен период или до датата на завеждане на исковата молба, възлизаща общо на сумата от 45 425.84 лева, както и законна лихва върху главниците по 109-те фактури, считано от датата на предявяване на иска до окончателното й изплащане.

В подаден писмен отговор ответникът- „ Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД е оспорил иска, като е направил възражение за нередовност на исковата молба касателно основанието, въз основа на което се претендират процесните суми доколкото те касаят период след изтичане срока на Договор Д1-16/ 20.06.2013год.

По същество оспорва твърденията че са му връчени процесните фактури, както и твърди, че посочените във фактурите суми не отговарят на действително консумираната услуга и са завишени, че не е ползвал кислород от централната кислородна инсталация през исковия период , поради което не дължи заплащането му, както и че исковите претенции за периода от 01.05.2016год. до 10.08.2017год. са погасени по давност на основание чл.111,б.“ В“ от ЗЗД. Възражение за давност прави и по отношение акцесорната претенция по чл.86 от ЗЗД, която оспорва и като неоснователна.

В допълнителна искова молба ищецът уточнява ,че вземанията му не произтичат от сключения между страните договор рег.№ Д1-16/20.06.2013год., а от неизпълнението /не заплащане / на сумите по процесните 109 фактури, но размерът на които се определял по начина , посочен в цитирания договор. Конкретизира, че след изтичане на договора , страните не са сключили нов договор , но са продължили да разделят консумативните разходи за общата сграда, по начина и при условията , визирани в него. Фактурите били осчетоводени в счетоводството на ответника което доказвало съществуването на вземането по тях. Издадените фактури били получени от ответника. Твърди , че ответника е ползвал кислород от централната кислородна инсталация и че възражението за погасени по давност претенции е неоснователно , тъй като по отношение вземането по процесните фактури не е приложима кратката 3-годишна давност, а погасителната давност по чл.110 от ЗЗД от 5 години.

В допълнителен писмен отговор ответникът отново е възразил относно редовността на исковата претенция. Отново е поддържал, че процесните фактури не са получени от него, оспорва твърдението , че след прекратяване на договора са продължили с ищеца да разделят разходите съобразно уговореното в договора, както и че по отношение на вземането е приложима общата погасителна давност по чл.110 от ЗЗД. Отново заявява, че в случая са налице периодични вземания ,които се погасяват с кратката погасителна давност по чл.111, б.“а“ от ЗЗД и че потвърдителното писмо с изх.№ 616/17.03.2017год.не съдържа потвърждение на задължението по процесните фактури, тъй като не изхожда от законен представител или пълномощник на СБАЛХЗ ЕАД.

Предявеният иск е квалифициран от СГС като иск по чл. 327, ал.1 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД и е уважен частично с обжалваното в настоящото производство решение. За да приеме исковата претенция за основателна първоинстанционният съд е приел, че страните са били обвързани до 01.05.2016год. от сключен между тях Договор за междуболнично сътрудничество и предоставяне на немедицински услуги като след изтичане на срока на договора и през процесния период са продължили да прилагат неговите клаузи. Предвид на това е приел ,че договорът е продължил своето действие и след изтичане на срока му , респ. че процесните 109 фактури са издадени за услуги, уговорени в договора и след като сумите по тях не са платени ,то исковата претенция била основателна . Приел е също така , че вземанията по фактурите са за повтарящи се през определен период от време , еднородни по своя характер вземания, поради което са за периодични плащания и по отношение на тях е приложима кратката тригодишна погасителна давност. За периода обаче от 01.05.2016год. до 31.12.2016год. били налице факти, довели до прекъсване на давността, а

именно обективирано в потвърдително писмо изх.№ 616/17.03.2017год. потвърждение на вземането , поради което за сумите по фактурите , издадени за цитирания по-горе период не са се погасили по давност или искът е основателен за сума в размер на 85 527.15 лева . За останалата част от исковия период -01.01.2017год. до 10.08.2017год. и за сумата от 67 950.14лева първоинстанционният съд е приел, че иска е погасен по давност. Съобразявайки извършеното погашение е приел също така ,че искът по чл.86, ал.1 от ЗЗД е основателен за сумата от сумата от 20 655.64 лева като дължаща се върху непогасената по давност главница от 85 527.15лева.

Съобразно така приетото, първоинстанционният съд е формулирал диспозитив , с който е осъдил на основание чл.327, ал.1 от ТЗ „Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания“ ЕАД да заплати на „ Университетска специализирана болница за активно лечение“ ЕАД сума в размер на 85 527.15 лева, представляваща дължима цена за предоставени услуги по договор № Д1-16/20.06.2013год. и издадени фактури, ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на подаване на исковата молба -10.08.2020год. до окончателното плащане и е отхвърлил иска за главница за разликата до пълния предявен размер от 153 477.29лева и за периода от 01.01.2017год. до 10.08.2017год. като погасен по давност.

Гореизложеното дава основание на настоящия състав да счита ,че с обжалваното решение първоинстанционният съд не се е произнесъл по предмета на делото, очертан от обстоятелствената част и петитума на исковата молба.

Предметът на делото е спорното материално субективно право - претендирано или отричано от ищеца, индивидуализирано чрез основаниято и петитума на иска. Правната квалификация на спорното право се определя от съда, съобразно въведените от ищеца твърдения. Когато в нарушение на принципа на диспозитивното начало съдът се е произнесъл по предмет, за който не е бил сезиран или когато е определил предмета на делото въз основа на обстоятелства, на които страната не се е позовала, тогава решението е процесуално недопустимо, тъй като е разгледан иск на непредявено основание. Приема се, че съдът е длъжен да определи правилно предмета на спора и обстоятелствата, които подлежат на изясняване, като обсъди всички доказателства по делото и доводите на страните, като е длъжен да прецени всички правнорелевантни факти, от които произтича спорното право.

Съгласно задължителната практика на ВС и ВКС, обективирана в т. 9 от ППВС № 1/10.11.1985г., съдът дължи произнасяне и защита само в рамките на заявеното искане и по начина, който е поискан от ищеца. Решението е недопустимо, когато не отговаря на изискванията, при които делото може да се реши по същество, т. е. когато решението е постановено въпреки липсата на право на иск или ненадлежащото му упражняване, когато съдът е бил десезиран, когато липсва положителна или е налице отрицателна процесуална предпоставка. Съдът е длъжен да разгледа иска на предявеното основание и когато се е произнесъл по непредявен иск, по незаявена претенция постановеният съдебен акт е недопустим, тъй като липсва положителна процесуална предпоставка, обуславяща надлежно упражнено право на иск, за която съдът е длъжен да следи служебно. Съгласно Тълкувателно решение № 1/17.07.2001г. на ВКС, ОСГК дейността на въззивната инстанция има за предмет разрешаване на материалноправния спор, произнасяне по спорния предмет на делото, който предмет се въвежда с исковата молба. Предмет на делото е спорното материално право, индивидуализирано от ищеца с основаниято и петитума на иска. Съдът е длъжен да определи правната квалификация на спорното право съобразно въведените от ищеца твърдения и заявеното искане. В случаите, когато съдът не е разгледал иска на предявеното основание, а е разгледал иск, който не е предявен и не е разгледал предявения, решението е недопустимо и въззивната инстанция, като го обезсили, следва да изпрати делото на първоинстанционния съд, за да разгледа предявения иск.

Спорният предмет се индивидуализира с основаниято и петитума на иска. Основанието на иска са фактите, въз основа на които ищецът претендира своето право.

В процесния случай , в обстоятелствената част на исковата молба са изложени фактически твърдения за това ,че между страните по спора е бил сключен договор № Д1-16 за междуболнично сътрудничество и предоставяне на немедицински услуги и че съгласно уговорения в него начин и ред страните по него са разпределяли разходите във връзка с общото ползване на сградата , намираща се в гр.София, ул.“ Пловдивско шосе“ № 6. Посочено е ,че срока на действие на договора е изтекъл на 01.05.2016год. и че въпреки това през процесния период страните са продължили да разпределят разходите по посочения в договора начин , да което са

издадени и процесните 109 фактури. Във всяка една от тези 109 фактури фигурирало описание на стоката по вид ,стойност, начин на плащане ,наименование на страните и място на издаване, поради което и съгласно възприетото в константната съдебна практика ,всяка една от тях , след като е и осчетоводена в счетоводството на ответната болница, доказвала съществуването на договорно правоотношение и на задължение за заплащане на сумата по фактурата.В допълнителната искова молба и по повод конкретни възражения на ответника във връзка с неяснота относно основанията на исковата претенция са потвърдени изложените по-горе фактически твърдения . Отново е посочено ,че след изтичане на срока на договор № Д1-16/20.06.2013год. на 01.05.2016год. страните не са сключвали нов такъв, че вземанията му не произтичат от сключения договор, а от издадените 109 фактури, всяка една доказваща отделно правоотношение между страните , въз основа на което се дължат сумите , посочи в тях. Това била и причината по отношение вземанията по фактурите да се прилага давността по чл.110 от ЗЗД.

Така изложените от ищеца фактически твърдения са ясни и недвусмислени и сочат на извод ,че предявената осъдителната претенция е за цената на стоките и услугите по 109 броя фактури , издадени на различни дати и материализиращи съответния брой договори за покупко-продажба на различни стоки и извършване на услуги, както и за лихви по чл.86 ЗЗД за забавата в плащането по всеки един договор. Ищецът не само не твърди, но и категорично отрича Договор № Д1-16/20.06.2013год. за междуболнично сътрудничество и предоставяне на не медицински услуги да е общ правопораждащ задълженията на ответника факт. Напротив , изрично и категорично посочва както в исковата молба , така и в допълнителната искова молба че претенцията му не е основана на посочения договор и че задълженията на ответника произтичат от 109-те издадени и неплатени данъчни фактури. Напълно съответен на фактическите твърдения в обстоятелствената част на исковата молба е и формулирания от ищеца петитум , който е за присъждане на сумите по всяка една от фактурите и законна лихва върху всяка една от тях с конкретно посочен период на забава. В исковата молба липсват твърдения и за продължаване действието на Договор № Д1-16 през исковия период чрез конклюдентни действия, обсъждано от първоинстанционния съд и мотивите на постановленията от него съдебен акт .

От така посоченото касателно основанията на предявения иск , съпоставено с диспозитива на обжалваното решение е видно ,че първата съдебна инстанция се е произнесла по иск , който не е бил предявен по делото. Приела е , че претенцията на ищеца произтича от факти, които не само че не са твърдени от ищеца като правопораждащи правата му и при изричното му изявление за противното.

В настоящия случай не се касае за неправилна правна квалификация , а за липса на произнасяне по предявения иск. Не се касае и за произнасяне по нередовна искова молба, тъй като същата отговаря на изискванията на чл. 127 от ГПК. Обстоятелствената част на исковата молба съдържа ясни и непротиворечиви фактически твърдения , годни за определяне на основанията на предявената искова претенция и изложеното в обстоятелствената част съответства на формулирания петитум.

Предвид изложеното , обжалваното решение се явява недопустимо като постановено по незаявен от ищеца иск и следва да се обезсили на основание чл.270, ал.3, изр.3-то от ГПК и делото да се върне на СГС за ново разглеждане от друг състав на същия съд и произнасяне по действително предявения иск.

Предвид изхода по делото и липсата на произнасяне по съществото на спора разноски в настоящето производство при спазване на чл.78 от ГПК не следва да бъдат присъждани. Такива следва да присъди СГС при новото разглеждане на делото.

Така мотивиран Апелативен съд-София

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло Решение №261546/26.11.2021год., постановено по т.д.№ 1508/2020год. по описа на СГС, ТО, VI-1 състав.

ВРЪЩА делото на СГС , за ново разглеждане от друг състав на същия съд за произнасяне

по предявения от „ Специализирана болница за активно лечение по Онкология“ ЕАД срещу „ Специализирана болница за активно лечение на хематологични заболявания „ ЕАД иск.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД при наличие на предпоставките на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____